RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

5. juni 1996 *

I sag T-162/94,

NMB France SARL, Argenteuil, Frankrig,

NMB-Minebea GmbH, Langen, Tyskland,

NMB (UK) Ltd, Bracknell, Berkshire, Det Forenede Kongerige,

NMB Italia Srl, Mazzo di Rho, Italien,

ved Ian S. Forrester, QC of the Scots Bar, Solicitor Jacquelyn F. MacLennan og advokat Aristotelis N. Kaplanidis, Thessaloniki, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eric L. White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Claus-Michael Happe, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), Frankfurt am Main, Tyskland, ved advokat Dietrich Ehle og advokat Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutninger 92/332/EØF, 92/333/EØF, 92/334/EØF og 92/335/EØF af 3. juni 1992 om anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Singapore (EFT L 185, s. 35, s. 38, s. 41 og s. 44),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne B. Vesterdorf, C.W. Bellamy, A. Kalogeropoulos og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 6. december 1995,

afsagt følgende

Dom

Sagens retlige baggrund, faktiske omstændigheder og skriftlig forhandling

1 I aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) (EFT 1980 L 71, s. 90; herefter »1979-antidumpingkodeksen«), som blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 80/271/EØF af 10. december 1979 om indgåelse af de multilaterale aftaler, der er resultatet af handelsforhandlingerne 1973-79 (EFT 1980 L 71, s. 1), var det i artikel 8, stk. 3, bestemt:

»Størrelsen af antidumpingtolden må ikke overstige den i artikel 2 fastsatte dumpingmargen. Hvis det efter pålæggelse af antidumpingtolden viser sig, at det opkrævede toldbeløb overstiger den faktiske dumpingmargen, skal det overskydende beløb tilbagebetales snarest muligt.«

2 Artikel 2, stk. 5 og 6, i antidumpingkodeksen indeholdt følgende bestemmelse:

»I tilfælde, hvor der ikke foreligger en eksportpris, eller hvor der efter de pågældende myndigheders skøn ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, der opnås, første gang importvarerne videresælges til en uafhængig køber ...

For at kunne foretage en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og hjemmemarkedsprisen i eksportlandet (eller oprindelseslandet) ... sammenlignes de to priser i samme handelsled, normalt ab fabrik ... Der skal i hvert enkelt tilfælde tages rimeligt hensyn til forskelle i salgsvilkår, forskelle i beskatning og andre forskelligheder, der har betydning for prisernes sammenlignelighed. I de i artikel 2, stk. 5, nævnte tilfælde bør der ligeledes tages hensyn til omkostninger, herunder skatter og afgifter, samt fortjenester, der er påløbet mellem indførsel og videresalg.«

3 Efter at 1979-antidumpingkodeksen var blevet vedtaget, indførte Rådet fælles regler om beskyttelse mod dumping, først ved forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1, herefter »forordning nr. 2176/84«), og senere ved forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »forordning nr. 2423/88« eller »grundforordningen«).

4 I grundforordningens artikel 16, stk. 1, bestemmes følgende:

»Kan en importør godtgøre, at den opkrævede told overstiger den faktiske dumpingmargen ... tilbagebetales det overskydende beløb. Dette beløb beregnes i forhold til de ændringer, der er sket i ... dumpingmargen[en] ... Alle beregninger om tilbagebetaling foretages i henhold til artikel 2 og 3 og skal så vidt muligt foretages efter den samme metode, som blev anvendt under den oprindelige undersøgelse ...«

5 Den dumpingmargen, der skal tages i betragtning ved anvendelsen af artikel 16, stk. 1, er defineret i grundforordningens artikel 2, stk. 14, litra a), som »det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen«.

6 Ved grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), var det om fastsættelsen af eksportprisen bestemt:

»... viser det sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller kompensationsaftale mellem eksportør og importør ... eller hvis den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for varen, der er solgt til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber ... I så fald foretages der justeringer under hensyn til samtlige omkostninger, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, og til en rimelig fortjenstmargen ...

Ved sådanne justeringer tages særligt hensyn til følgende faktorer:

...

ii) told, antidumpingtold [— reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning eller den såkaldte 'double jump'-regel —] samt andre afgifter, der skal betales i importlandet ved indførsel eller salg af varerne

...«

7 Sagsøgerne, der er helejede datterselskaber af den japanske koncern Minebea (Nippon Miniature Bearing), distribuerer kuglelejer, der leveres af selskaberne NMB og Pelmec Singapore, der tilhører samme koncern, i Fællesskabet.

8 I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1) blev der pålagt en antidumpingtold på 33,89% af nettoprisen, frit grænsen, ufortoldet, på indførsler, som Minebea's europæiske datterselskaber foretager af kuglelejer, fremstillet i Singapore af bl.a. Minebea-koncernen.

9 Sagsøgerne betalte denne told og indgav efterfølgende, med undtagelse af NMB France, flere anmodninger om tilbagebetaling i medfør af artikel 16 i forordning nr. 2176/84. Kommissionen imødekom delvis anmodningerne vedrørende indførsler, der havde fundet sted i 1985 og 1986, og meddelte delvis afslag, hvilket støttedes på reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning [reglen i forordning

nr. 2176/84, svarer til den i forordning nr. 2423/88 indeholdte, jf. ovenfor, præmis 6, nr. ii)]; ved fastsættelsen af den beregnede eksportpris fradrog Kommissionen den antidumpingtold, som de tre sagsøgere havde betalt.

10 Sagsøgerne, der fandt, at reglen om, at tolden skulle betragtes som en omkostning, var i strid med højere retsregler, anlagde sag ved Domstolen til prøvelse af den delvise afvisning af deres anmodninger om tilbagebetaling.

11 I sit forslag til afgørelse af 21. marts 1991 i den sag, i hvilken Domstolen afsagde dom den 10. marts 1992 (sag C-188/88, NMB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1689, jf. s. 1704) foreslog generaladvokaten Domstolen at give sagsøgerne medhold. Han anførte, at mens det i forbindelse med en genbehandling syntes at være helt berettiget at anvende reglen om, at tolden skulle betragtes som en omkostning, ville anvendelsen i forbindelse med tilbagebetalingsprocedurerne have følger, som var uforenelige med såvel hovedprincipperne i antidumpingreglerne som visse grundlæggende principper i Fællesskabets retsorden. For at bringe dumpingen til ophør — dvs. for at udligne dumpingmargenen — og følgelig for at opnå tilbagebetaling, skulle den forretningsmæssigt forbundne importør kun forhøje videresalgsprisen til en uafhængig aftager med et beløb svarende til den konstaterede dumpingmargen, men ikke mere; med et sådant »single jump« ville det pågældende produkt ikke længere blive solgt til en kunstigt lav pris, og det ville derfor ikke længere være nødvendigt at vedtage handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger. I dette tilfælde skulle den antidumpingtold, der var betalt, derfor ikke betragtes som en omkostning, der skulle fradrages i salgsprisen; i modsat fald ville der blive påvist en dumpingmargen, uanset at der i realiteten ikke var tale om dumping, og den forretningsmæssigt forbundne importør ville blive pålagt en diskriminerende byrde i forhold til den uafhængige importør.

12 Domstolen frifandt Kommissionen i NMB-sagen. Af dommen fremgår således dels, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, finder anvendelse såvel i tilfælde af fornyet behandling, som i tilfælde af tilbagebetaling, idet formålet med en beregning af eksportprisen er det samme: I begge tilfælde drejer det sig

ifølge Domstolen om at bestemme den faktiske dumpingmargen. Domstolen har endvidere anført, at den påståede forskel i behandlingen af forretningsmæssigt forbundne importører og uafhængige importører er begrundet i forskellen mellem deres respektive situationer med hensyn til dumpingpraksis, hvorfor der ikke er tale om diskrimination. Domstolen fastslog endvidere, at der ikke var nogen modstrid mellem grundforordningens og 1979-antidumpingkodeksens bestemmelser. Endelig forkastedes klagepunkterne om, at proportionalitetsprincippet var blevet tilsidesat, samt at der forelå magtfordrejning.

13 Sagsøgerne, der således ikke fik medhold under sagen, stillede sig ikke tilfredse med denne afgørelse. For så vidt angik samtlige indførsler, der havde fundet sted i tidsrummet januar 1987 — september 1991 inkl., indgav hver af sagsøgerne, herunder NMB France, i henhold til artikel 16 i grundforordningen og artikel 16 i forordning nr. 2176/84 nye anmodninger om tilbagebetaling af den antidumpingtold, som var erlagt i den pågældende periode.

14 Ved fire beslutninger (92/332/EØF, 92/333/EØF, 92/334/EØF og 92/335/EØF) af 3. juni 1992 om anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Singapore (EFT L 185, s. 35, s. 38, s. 41 og s. 44), der blev meddelt NMB (UK) Ltd den 15. juni 1992 og NMB France SARL, NMB Italia Srl samt NMB-Minebea GmbH den 16. juni 1992, imødekom Kommissionen delvis anmodningerne om tilbagebetaling. I beslutningerne vedgik Kommissionen i realiteten, at den opkrævede antidumpingtold oversteg dumpingmargenen som følge af, at den normale værdi på hjemmemarkedet i Singapore var faldet. Anmodningerne om tilbagebetaling blev imidlertid delvis afvist, idet Kommissionen i overensstemmelse med gældende regler, bl.a. reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, og med henvisning til Domstolens dom i NMB-sagen, fradrog det beløb, sagsøgerne havde betalt i antidumpingtold, ved fastsættelsen af den beregnede eksportpris.

15 Dette er baggrunden for den af sagsøgerne nu anlagte sag, som er registreret på Domstolens Justitskontor den 22. august 1992. Den skriftlige forhandling i sagen,

der oprindelig var indført under nr. C-346/92, har i det hele fundet sted for Domstolen og er forløbet forskriftsmæssigt. Ved kendelse af 2. juli 1993 tillod Domstolens præsident FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) at indtræde i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

16 Ved kendelse af 18. april 1994 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21), som affattet ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EØF af 7. marts 1994 om ændring af afgørelse 93/350 (EFT L 66, s. 29).

17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Udvidede Afdeling) den 15. november 1994 som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse opfordret parterne samt — i medfør af artikel 21, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen — Rådet til at fremlægge visse dokumenter og til at besvare en række spørgsmål. Sagsøgerne indgav deres besvarelse den 10. marts 1995. For så vidt angår sagens økonomiske aspekter, navnlig spørgsmålet om, i hvilket omfang sagsøgerne har anvendt »single jump« eller »double jump« eller en mellemløsning, og i hvilket omfang deres salgspriser og priserne i senere led inden for Fællesskabet faktisk blev forhøjet, har sagsøgerne fremlagt edb-lister, fra hvilke der er blevet udvalgt tre fakturaer til belysning af den anvendte beregningsmetode.

18 Ved kendelse af 12. juni 1995 har formanden for Første Udvidede Afdeling i overensstemmelse med sagsøgernes begæring indrømmet fortrolig behandling i forhold til FEBMA, for så vidt angår visse dele af sagsøgernes besvarelser af Rettens spørgsmål samt visse dele af Kommissionens bemærkninger hertil. Ved Rettens afgørelse af 19. september 1995 blev den refererende dommer tilknyttet Anden Udvidede Afdeling, som herefter har fået sagen tildelt.

19 I mellemtiden havde de multilaterale handelsforhandlinger, der var blevet ført som led i Uruguay-runden, og som var blevet indledt i GATT-regi i 1986, ført til, at der i 1994 blev vedtaget en ny antidumpingkodeks (jf. Rådets afgørelse 94/800/EF af 22.12.1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1 og s. 103)). Den nye kodeks fra 1994 gentager i artikel 2.3 om beregning af eksportprisen i tilfælde, hvor der er forbindelse mellem eksportøren og importøren, den tidligere bestemmelse fra 1979-kodeksen, og i artikel 2.4 hedder det ligeledes, at i dette tilfælde »bør der også tages hensyn til omkostninger, herunder told og afgifter, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, samt til fortjeneste«. 1994-kodeksen indeholder følgende bestemmelse om tilbagebetaling af antidumpingtold:

»Artikel 9.3.3

Ved afgørelsen af om og i hvilket omfang der bør foretages tilbagebetaling, når eksportprisen er beregnet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, bør myndighederne tage hensyn til ændringer i den normale værdi, til ændringer i de omkostninger, der påløber mellem indførsel og videresalg, og til sådanne bevægelser i videresalgspriserne, som behørigt afspejles i salgspriserne i senere led, og de bør beregne eksportprisen uden fradrag for den antidumpingtold, der betales, når der fremlægges afgørende bevis for ovenstående.«

20 Den 22. december 1994 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 3283/94 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1), der ifølge artikel 24 trådte i kraft den 1. januar 1995, og som ifølge fjerde betragtning har til formål at overføre den nye 1994-antidumpingkodeks til fællesskabslovgivningen.

21 Artikel 11, stk. 10, i forordning nr. 3283/94 har følgende ordlyd:

»I alle undersøgelser, der gennemføres i henhold til denne artikel, undersøger Kommissionen i overensstemmelse med artikel 2, om eksportpriserne kan anses for tilforladelige. Besluttes det imidlertid at beregne eksportprisen i henhold til artikel 2, stk. 9, beregnes eksportprisen uden fradrag for betalt antidumpingtold, hvis der foreligger afgørende bevis for, at tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Fællesskabet.«

22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 10. oktober 1995 besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har imidlertid stillet nogle yderligere spørgsmål vedrørende de nye bestemmelser fra 1994, som parterne har besvaret under den mundtlige forhandling.

23 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under den mundtlige forhandling, der fandt sted den 6. december 1995.

Parternes påstande

24 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutninger 92/332, 92/333, 92/334 og 92/335 annulleres, for så vidt sagsøgernes anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet i 1987, 1988, 1989, 1990 og 1991 på import af kuglelejer med oprindelse i

Singapore herved blev afslået, idet det i henhold til traktatens artikel 184 i fornødent omfang fastslås, at artikel 2, stk. 8, litra b), nr. ii), i forordning nr. 2423/88 ikke kan finde anvendelse.

— Der træffes bestemmelse om sådanne øvrige foranstaltninger, som findes fornødne.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— FEBMA, der er indtrådt som intervenient til støtte for Kommissionens påstande, betaler sine egne omkostninger.

25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Intervenienten, FEBMA, har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale de omkostninger, som intervenienten har afholdt.

Formaliteten

Parternes argumentation

27 Kommissionen har ikke fremsat en egentlig formalitetsindsigelse, men finder, at nærværende sag er udtryk for unødig trætte. Selv om sagsøgerne formelt har anfægtet retsakter, der er forskellige fra dem, NMB-sagen angik, har de som selv erkendt ikke fremført argumenter, der ikke allerede blev gjort gældende under nævnte sag. I realiteten anfægter sagsøgerne således kun dommen i NMB-sagen. Kommissionen har derfor opfordret Retten til at afvise nærværende sag med den begrundelse, at der ikke er blevet fremført nye argumenter i forhold til NMB-sagen, således at der ikke foreligger omstændigheder, som kan begrunde, at der rejses tvivl om dommen. Kommissionen har endvidere anført, at såfremt sagen findes at kunne antages til realitetsbehandling, ville sagsøgerne herigennem kunne unddrage sig de strenge betingelser, som ifølge artikel 41 i EF-statutten for Domstolen kræves opfyldt for den særlige søgsmålsadgang, som en begæring om genoptagelse er.

28 Kommissionen har anført, at når Fællesskabets retsinstanser beslutter at genoptage en tidligere dom, afsagt af Domstolen, foreligger der principielt en tungtvejende beslutning, der kun bør træffes under ganske særlige omstændigheder. En sådan beslutning er ikke kun udtryk for, at der er blevet tilføjet nogen en — uoprettelig — uret under den tidligere sag og under talrige andre parallelle sager, men indebærer tillige, at der rejses tvivl om selve den retskraft, der er knyttet til Domstolens domme, hvilket kan undergrave stabiliteten og retssikkerheden og kan tilskynde til, at der vil blive gjort utallige forsøg på at anfægte tidligere domme.

29 I det omfang sagsøgernes begæring om, at NMB-dommen genoptages under henvisning til, at de administrative beslutninger, der anfægtes, er usædvanligt urimelige, og at dommen på visse punkter er mangelfuld, har Kommissionen gjort gældende dels, at de anfægtede beslutninger er en nødvendig følge af den lovgivning, der finder anvendelse til bekæmpelse af den illoyale praksis, som dumping er, dels at disse

argumenter i klar og udtømmende form blev gjort gældende under NMB-sagen, og at Domstolen til fulde forstod disse, hvilket fremgår af retsmøderapporten, generaladvokatens forslag til afgørelse samt af dommen.

30 Selv om sagsøgerne endelig henviser til, at der inden for rammerne af GATT er blevet indledt procedurer, som ville kunne føre til, at den anfægtede adfærd fra Fællesskabets side fordømmes, er det Kommissionens opfattelse, at sådanne procedurer ikke kan ændre retsforholdet inden for Fællesskabet. GATT-proceduren for bilæggelse af tvister er af en fundamentalt anden karakter end retsafgørelser: GATT bygger i det væsentlige på »lovgivning i enighed«. Såfremt denne procedure for bilæggelse af tvister måtte blive indledt, ville udfaldet ikke være endeligt, men højst have form af henstillinger, rettet til Fællesskabet, der ikke er bindende for Fællesskabets retsinstanser.

31 FEBMA, der har interveneret til støtte for Kommissionens påstande, finder, at sagsøgerne ikke har nogen beskyttelsesværdig interesse i en retsbeskyttelse, da deres klagepunkter tidligere er blevet behandlet under NMB-sagen. Ved denne dom blev der taget stilling til samtlige aspekter, som er blevet påberåbt under nærværende sag, der støttes på nøjagtig samme søgsmålsgrunde, som blev gjort gældende under den tidligere procedure, og som således i realiteten er en skjult appel af den første dom.

32 Sagsøgerne har heroverfor anført, at nærværende sag tilsigter annullation af beslutningerne 92/332-92/335, der berører de fire sagsøgere umiddelbart og individuelt, idet disse har fået afslag på anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold, opkrævet i tidsrummet 1987-1991, som sagsøgerne påstår at være berettigede til. De betragtninger, beslutningerne er baseret på, er principielt ulovlige. Det er således sagsøgernes opfattelse, at de så meget desto mere kan kræve, at beslutningerne gøres til genstand for en domstolskontrol, som der ikke findes nogen bestemmelser om, at et søgsmål skal afvises med den begrundelse, at sagen ville falde ud til frifindelse, såfremt en tidligere dom blev tillagt præjudikatsværdi.

33 Sagsøgerne medgiver, at deres argumentation under denne sag i flere henseender er identisk med argumentationen i NMB-sagen, men gør gældende, at nærværende søgsmål er berettiget, fordi de anfægtede beslutninger er usædvanligt urimelige, NMB-dommen på visse punkter er mangelfuld, og fordi der i GATT-regi er blevet indført en procedure, der kan medføre, at Fællesskabets praksis fordømmes. Af disse grunde bør Fællesskabets retsinstanser på ny overveje de problemer, der er blevet rejst under nærværende sag.

34 I relation til GATT har sagsøgerne ligeledes henvist til, at forhandlingerne under Uruguay-runden i 1992 mundede ud i en uformel aftale, der har form af et udkast til regulering, nemlig det såkaldte »Dunkel-dokument«. Dette må antages at ville ændre antidumpingkodeksen således, at sagsøgernes synspunkt underbygges. Det bestemmes udtrykkeligt i artikel 9.3.3 i dette dokument, at eksportprisen beregnes uden fradrag af betalt antidumpingtold.

35 Sagsøgerne har endelig fremsat bemærkninger til Kommissionens påstand om, at der er risiko for, at tabende parter hyppigt vil begære, at tidligere sager genoptages af Fællesskabets retsinstanser. Sagsøgerne har navnlig anført, at denne frygt næppe er begrundet, da retssager er omkostningsfyldte, langvarige og sjældent anlægges uden nærmere overvejelser, da en sagsøger sædvanligvis ikke har interesse i at pådrage sig de unødvendige omkostninger og den yderligere forsinkelse, som en retssag indebærer. Det er i øvrigt uhyre sjældent, at en sagsøger på ny for Fællesskabets retsinstanser kan påberåbe sig, at en ny retsakt, der har lighed med en retsakt, der tidligere er blevet fundet retmæssig, er retsstridig. Ifølge sagsøgerne er der således et dobbelt filter: Den byrde, der er forbundet med sagsførelsen, og det meget begrænsede antal tilfælde, hvor private parter er adressater for retsakter, der er identiske med tidligere anfægtede retsakter.

Rettens bemærkninger

36 Det bemærkes indledningsvis, at Retten kun er bundet af Domstolens domme under de i artikel 54, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen anførte forudsætninger, eller som følge af princippet om dommes retskraft.

37 I den foreliggende sag skal det derfor undersøges, om den retskraft, der knytter sig til NMB-dommen, hvorved Domstolen frifandt Kommissionen under den af selskaberne NMB (Deutschland) GmbH, NMB Italia Srl og NMB (UK) Ltd anlagte sag, må antages at være til hinder for, at nærværende sag admitteres. Ifølge fast retspraksis er dette kun tilfældet, såfremt parterne i NMB-sagen og nærværende sag er de samme, sagernes genstand er den samme og de støttes på samme søgsmålsgrunde (Domstolens dom af 19.9.1985, forenede sager 172/83 og 226/83, Hoogovens Groep mod Kommissionen, Sml. s. 2831, præmis 9; Domstolens kendelse af 1.4.1987, forenede sager 159/84, 267/84, 12/85 og 264/85, Ainsworth m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1579, præmis 3; Domstolens dom af 22.9.1988, forenede sager 358/85 og 51/86, Frankrig mod Parlamentet, Sml. s. 4821, præmis 12, og Rettens dom af 8.3.1990, sag T-28/89, Maindiaux m.fl. mod ØSU, Sml. II, s. 59, præmis 23), hvorved bemærkes, at de anførte betingelser nødvendigvis er kumulative.

38 Hertil bemærkes, at NMB-sagen angik annullation af beslutning 88/327/EØF, 88/328/EØF og 88/329/EØF (EFT L 148, s. 26, s. 28 og s. 31), ved hvilke Kommissionen havde meddelt afslag på anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold på ca. 2,9 mio. ECU, som var opkrævet i 1985 og 1986 af importer af visse kuglelejer, hvorimod nærværende sag angår særskilte og senere beslutninger, der vedrører andre mængder, andre importperioder og andre tilbagebetalingsbeløb. Som Retten allerede har fastslået i Maindiaux-sagen (præmis 23), udgør den retsakt, der påstås annulleret, et element af afgørende betydning for fastlæggelsen af genstanden for et søgsmål. Som følge heraf og da nærværende søgsmål er rettet mod andre retsakter end dem, NMB-sagen angik, må det lægges til grund, at

sagsgenstanden i de to sager ikke er den samme. Heraf følger, at den retskraft, der knytter sig til NMB-sagen, ikke er til hinder for, at nærværende sag admitteres.

39 Det bemærkes endvidere, at selv om de klagepunkter, der er gjort gældende til støtte for nærværende søgsmål, i vidt omfang er sammenfaldende med dem, der blev påberåbt under NMB-sagen, er de dog i væsentlige henseender forskellige. Det er således af betydning, at den retlige ramme for sagen har ændret sig, såvel i internationalretlig henseende som i fællesskabsretlig henseende, siden NMB-dommen: De forhandlinger, der førtes som led i Uruguay-runden, førte i 1992 til »Dunkel-dokumentet« og til, at der fremkom et forslag til en ny antidumpingkodeks, der i mellemtiden er blevet vedtaget, og hvis artikel 9.3.3 er udtryk for en vis opblødning af reglen om, at told skal betragtes som omkostninger (jf. nedenfor, præmis 84 og 104); dertil føjes, at de beslutninger, der anfægtes under nærværende sag, har hjemmel i en anden fællesskabsretlig grundforordning, nemlig forordning nr. 2423/88, end beslutningerne i NMB-sagen, der havde hjemmel i forordning nr. 2176/84, og disse to forordninger er forskellige på en række punkter, bl.a. hvad angår ordlyden af den bestemmelse, der er central i nærværende sag, og som angår tilbagebetaling af betalt antidumpingtold. I den foreliggende sag gør der sig således omstændigheder gældende, der udelukker, at sagen må anses for blot at være en gentagelse af NMB-sagen.

40 For så vidt angår sagsøgeren NMB France bemærkes i øvrigt, at NMB France ikke var blandt sagsøgerne i NMB-sagen for Domstolen.

41 Det følger heraf, at nærværende sag i det hele kan admitteres, og at Retten således skal realitetsbehandle sagen. Herunder må der tillægges dommen i NMB-sagen vægt ved siden af de nye spørgsmål, der er rejst under den nu anlagte sag (jf. Domstolens domme af 11.5.1983, henholdsvis i de forenede sager 311/81 og 30/82 og i sag 136/82, Klöckner-Werke mod Kommissionen, Sml. s. 1549 og s. 1599, præmis 5).

Sagens genstand

42 Sagsøgerne har som svar på spørgsmål fra Retten under sagen oplyst, at den antidumpingtold, der blev indført ved forordning nr. 2089/84, blev ophævet for produkter med oprindelse i Singapore ved Rådets forordning (EØF) nr. 2553/93 af 13. september 1993 om ændring af forordning nr. 2089/84 (EFT L 235, s. 3) fra 21. september 1990 at regne. De har erklæret, at den antidumpingtold, som de havde betalt på indførsler af kuglelejer med oprindelse i Singapore i tiden efter den 21. september 1990, følgelig er blevet fuldt ud tilbagebetalt i slutningen af 1993 og begyndelsen af 1994. Sagsøgerne har følgelig erkendt, at den af dem anlagte sag er blevet helt uden genstand, for så vidt angår NMB France, og delvis er blevet uden genstand, for så vidt angår anmodningerne om tilbagebetaling vedrørende de indførsler, som de tre øvrige sagsøgere har foretaget efter den 21. september 1990.

43 Kommissionen har tiltrådt, at sagen på disse punkter er blevet genstandsløs.

44 Hertil bemærkes, navnlig for så vidt angår NMB France, at beslutning 92/332, hvorved Kommissionen meddelte delvist afslag på sagsøgerens anmodning om tilbagebetaling, kun angår indførsler, der fandt sted i perioden oktober 1990 — september 1991. Henset til, at der mellem sagsøgerne og Kommissionen er enighed om, at NMB France har opnået tilbagebetaling af hele det beløb, selskabet havde erlagt i antidumpingtold for dette tidsrum, herunder beløb, der var afslået ved beslutning 92/332, kan Retten tiltræde, at sagen er blevet uden genstand, i det omfang den er anlagt af NMB France. Det er herefter ikke fornødent at træffe afgørelse, for så vidt angår denne sagsøger.

45 Det følger endvidere af det anførte, at sagen i relation til de tre andre sagsøgere end NMB France er blevet uden genstand, i det omfang den oprindeligt angik ikketilbagebetaling af antidumpingtold, der er opkrævet på indførsler i tidsrummet

21. september 1990 — september 1991. Det er således også ufornødent at træffe afgørelse, for så vidt den angår dette tidsrum.

46 Herefter angår de tre sagsøgeres øvrige påstande alene annullation af beslutning 92/333, 92/334 og 92/335, for så vidt som sagsøgerne herved er meddelt afslag på tilbagebetaling af antidumpingtold på import af kuglelejer med oprindelse i Singapore, der fandt sted i tiden januar 1987 — 20. september 1990.

Realiteten

Genstand og rækkevidde af de til støtte for søgsmålet anførte klagepunkter

47 Sagsøgerne har — til forskel fra NMB-sagen, hvorunder de navnlig gjorde gældende, at den gældende fællesskabsforordning skulle fortolkes således, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, ikke fandt anvendelse med hensyn til tilbagebetaling — i stævningen anført, at de med nærværende sag alene i medfør af traktatens artikel 184 har fremsat indsigelse mod grundforordningens lovlighed, idet den udgør en tilsidesættelse af de almindelige principper om proportionalitet og forbud mod forskelsbehandling samt af det grundlæggende princip, som er fastslået ved 1979-antidumpingkodeksen, hvorefter antidumpingtold ikke må overstige den faktiske dumpingmargen.

48 Sagsøgerne har — inden argumentationen til støtte for disse klagepunkter — med deres indledende bemærkninger i stævningen begrænset nærværende sag til at angå et rent principspørgsmål, da der ikke er uenighed mellem parterne om faktum. Tvisten angår kun ét retsspørgsmål, nemlig om reglen, hvorefter told skal betragtes som omkostninger, er retmæssig. Sagsøgerne gør således ikke gældende, at de anfægtede beslutninger indeholder materielt forkerte beregninger.

49 Retten har opfordret sagsøgerne til at fremlægge konkrete eksempler på den beregningsmetode, der anvendes i forbindelse med tilbagebetalingsproceduren, for at kunne vurdere virkningen af den omtvistede regel. Sagsøgerne har givet disse oplysninger, uden dog at fremlægge hele det talmateriale for Retten, som er genstand for de anfægtede beslutninger. Som svar på et spørgsmål herom, har sagsøgerne i retsmødet oplyst, at det var uhyre vanskeligt at fremlægge præcise tal og at give et samlet billede. Når henses til, at import af kuglelejer blev pålagt antidumpingtold allerede i 1984, og salget siden da beløber sig til ca. 25 mio. stk., er det en uforholdsmæssig stor opgave at fremlægge nøjagtige tal, da disse ikke kan udfindes ved at gennemgå fakturaerne enkeltvist, men kun ved hjælp af titusinder af edb-opgørelser. I retsmødet understregede Kommissionen, hvor kompliceret opgaven var samt beregningernes omfang.

50 Sagsøgerne har om begrundelsen for de omtvistede beslutninger i bemærkningerne til retsmøderapporten og i retsmødet anført, at den delvise tilbagebetaling af antidumpingtolden i henhold til de anfægtede beslutninger skyldes en kombination af følgende tre forhold: En forhøjelse af sagsøgernes salgspriser, en nedbringelse af deres omkostninger mellem indførsel og salg samt et fald i den normale værdi på hjemmemarkedet i Singapore; for visse transaktioners vedkommende har sagsøgerne endvidere foretaget et »double jump«, hvilket Kommissionen erkendte i retsmødet. Af de taleksempler, som sagsøgerne har fremlagt, fremgår endvidere, at der kun er sket tilbagebetaling af erlagt antidumpingtold, i det omfang forhøjelsen overstiger et »single jump«, hvilket ifølge sagens natur begrænser tilbagebetaling af hele antidumpingtolden til de tilfælde, hvor der forinden er foretaget et »double jump«.

51 Det fremgår af stævningen (jf. ovenfor, præmis 48), at sagsøgerne derimod ikke nærmere har påvist, hvilken konkret betydning de omtvistede tilbagebetalinger under ét har haft for deres økonomiske og finansielle situation. Det bemærkes derfor, at sagsøgerne har begrænset søgsmålet til alene at angå spørgsmålet om, hvorvidt reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er retmæssig, dvs. at de har forelagt Retten et retsspørgsmål, men har ikke bestridt de forskellige beregningsmetoder og resultater, som Kommissionen er nået frem til i de anfægtede beslutninger.

52 Retten er derfor ikke som led i sin legalitetskontrol i stand til at vurdere, hvilken betydning den omtvistede regel om, at tolden skal betragtes som en omkostning, faktisk har for sagsøgernes afsætningsmuligheder, fortjenstmargener og konkurrencemæssige stilling generelt. Rettens prøvelse er herefter begrænset til et rent retsspørgsmål angående de økonomiske aspekter af nærværende sag, således som dette er blevet fastlagt af sagsøgerne (jf. Rettens dom af 10.7.1990, sag T-51/89, Tetra Pak mod Kommissionen, Sml. II, s. 309, præmis 11, 12 og 13).

53 Til afgrænsning af den retlige kontrol under nærværende sag bemærkes endvidere, at selv om de anmodninger om tilbagebetaling, som er blevet afslået ved de anfægtede beslutninger, til dels er blevet indgivet til Kommissionen, mens forordning nr. 2176/84 var gældende — inden forordning nr. 2423/88 trådte i kraft den 5. august 1988 — angår nærværende sag alene lovligheden af forordning nr. 2423/88, også for så vidt angår de anmodninger om tilbagebetaling, der vedrører tidsrummet inden forordningen trådte i kraft. Denne forordning, der ifølge artikel 18, stk. 1, ophæver forordning nr. 2176/84, bestemmer nemlig i artikel 19, stk. 2, at »den finder anvendelse på procedurer, der allerede er iværksat«, hvilket omfatter procedurer med henblik på at opnå tilbagebetaling af betalt antidumpingtold. De anfægtede beslutninger, som Kommissionen vedtog i 1992, og som dækker perioden fra januar 1987, støttes i øvrigt alene på forordning nr. 2423/88.

Klagepunktet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Parternes argumentation

54 Sagsøgerne har henvist til, at formålet med Fællesskabets antidumpinglovgivning er at fastsætte regler og procedurer for indførelse af foranstaltninger, der skal ophæve virkningen af eller forhindre dumping. Reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, bevirker i realiteten, at omfanget af den antidumpingtold, der opkræves, er meget større end nødvendigt for at tilgodese dette mål. Med denne begrundelse har sagsøgerne gjort gældende, at reglen om, at tolden skal betragtes som en

omkostning, er i strid med proportionalitetsprincippet, der ifølge Domstolens faste praksis (jf. f.eks. Domstolens dom af 18.3.1980, forenede sager 26/79 og 86/79, Forges de Thy-Marcinelle et Monceau mod Kommissionen, Sml. s. 1083, præmis 6) har til formål at undgå, at de byrder, der pålægges de erhvervsdrivende, overstiger det, der er nødvendigt, for at myndighederne kan nå de fastsatte mål.

55 For så vidt som Kommissionen har henvist til, at en forretningsmæssigt forbundet importør, der foretager dumping, har al mulig grund til ikke at forhøje sine priser, eller hvis han gør det, til at overvælte fordelen af, at der opnås tilbagebetaling af antidumpingtolden, på sin kunde, finder sagsøgerne, at en sådan argumentation er udtryk for en uigendrivelig formodning for, at en forretningsmæssigt forbundet erhvervsdrivende utvivlsomt vil overføre en eventuel tilbagebetaling til den første aftager, hvilket må sidestilles med, at der indrømmes en skjult rabat på den oprindelige pris.

56 Sagsøgerne har endvidere anført, at mange produkter, herunder kuglelejer, sælges på en sådan måde, at det er umuligt at overføre en tilbagebetaling på kunderne i form af rabatter på den oprindelige salgspris, idet salgene finder sted i tusindtal, og der udstedes faktura for hvert enkelt salg. Denne vanskelighed øges i forhold til det lange tidsrum, der sædvanligvis forløber mellem salget til kunden og indrømmelsen af rabat. Under disse omstændigheder er det uden mening at tilbyde køberne mulighed for rabat i form af eventuel fremtidig tilbagebetaling. Såfremt der blev indrømmet sådanne rabatter, ville det være mere velanbragt at anse dem for rabatter i forhold til det opnåede salg på det tidspunkt, de indrømmes, og ikke af de salg, der oprindelig gav anledning til anmodninger om tilbagebetaling flere år tidligere.

57 På foranledning af de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten har truffet bestemmelse om, har sagsøgerne oplyst, at der findes mange procedurer, som er mindre indgribende, og som har til formål at forhindre skjulte rabatter, såvel i grundforordningen, navnlig dens artikel 13, stk. 11 og 14, som i de nationale toldprocedurer vedrørende afsløring af og sanktioner for toldsvig. Disse foranstaltninger til løsning af problemet kunne vise sig meget effektive: Toldsvig er

en strafbar handling og Kommissionen er i stand til at foretage og gennemfører faktisk »antiabsorptions«-undersøgelser i medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 11, samt fornyede undersøgelser i medfør af samme forordnings artikel 14 og 15.

58 Sagsøgerne har navnlig henvist til, at der er indtrådt nye omstændigheder, som er relevante for afgørelsen af nærværende tvist, efter at forordning nr. 3283/94 trådte i kraft. Ved den nye fællesskabsforordning om antidumping er den hidtidige praksis, hvorefter der krævedes »double jump« som betingelse for tilbagebetaling af hele antidumpingtolden, opgivet. Gennemførelsen af den nye regel, hvorefter der kan indrømmes fuld og hel tilbagebetaling til forretningsmæssigt forbundne importører, der godtgør »single jump«, viser, at de argumenter, der er anført til støtte for Kommissionens tidligere praksis, savnede grundlag. Den nye forordning bekræfter således, at Kommissionens tidligere frygt for skjulte rabatter var overdrevet, samt at Kommissionen har pålagt sagsøgerne en uforholdsmæssig byrde ved at afslå tilbagebetaling af told, medmindre der var tale om »double jump«. I retsmødet tilføjede sagsøgerne, at artikel 9.3.3 i den nye antidumpingkodeks fra 1994 i sig selv viser, at den omtvistede regel, som Kommissionen har praktiseret, er uforholdsmæssig.

59 Kommissionen har anført, at Domstolen i NMB-sagen udtrykkeligt henviste til proportionalitetsprincippet i dommens præmis 51 og forkastede den argumentation, der støttedes herpå. Herved antog Domstolen, at anbringendet om uforholdsmæssighed ikke var relevant, da den omtvistede regel ikke forudsatte en prisforhøjelse, der oversteg den faktiske dumpingmargen. Kommissionen har i sit svarskrift ikke gentaget argumentationen om, at der er risiko for, at en forretningsmæssigt forbundet importør overfører tilbagebetalt antidumpingtold til sine kunder i form af skjulte rabatter, som den gjorde gældende for Domstolen under NMB-sagen (jf. retsmøderapporten, Sml. I, s. 1691, især s. 1699).

60 I svar af 17. februar 1995 på Rettens spørgsmål (s. 8) oplyste Kommissionen, at det ikke længere gøres gældende, at reglen om, at told skal betragtes som en

omkostning, er begrundet i hensynet til at imødegå risikoen for, at forretningsmæssigt forbundne importører indrømmer deres kunder skjulte rabatter efter at have fået antidumpingtolden tilbagebetalt. Af svarene fremgår, at Kommissionen »ikke begrunder (den omtvistede regel) med, om tilbagebetalt dumpingtold faktisk tilbageføres til kunderne, og om der er skjult dumping«. Det er således uden betydning, om det faktisk foregår, eller om det konkret er muligt. I retsmødet fastslog Kommissionen, at begrundelsen for den omtvistede regel ikke bør støttes på en formodning om, hvorvidt sagsøgerne har handlet svigagtigt eller uredeligt.

61 I stedet for risiko for svig har Kommissionen i retsmødet påberåbt sig, at reglen om, at told skal betragtes som en omkostning, er begrundet ud fra følgende betragtninger: Formålet med at indføre antidumpingtold er at udvirke en radikal og varig ændring af dumpingadfærden på markedet, dvs. at øve indflydelse på markedsprisen for herigennem at udelukke enhver skade for industrien i Fællesskabet. Så længe antidumpingtold opfylder sin funktion i de tilfælde, hvor den oprindelige dumping på markedet ikke er ophørt (dvs. ved »single jump«), bør den forblive i kraft. Tilbagebetaling af betalt told forudsætter således, at markedssituationen er definitivt ændret (ved »double jump«).

62 Kommissionen har tilføjet, at det der skal undersøges er, om en importør, der er forretningsmæssigt forbundet med eksportøren, skal betale en pris, der svarer til den normale værdi, hvilket ikke er tilfældet, såfremt den forretningsmæssigt forbundne importør forhøjer salgsprisen for at udelukke dumping (»single jump«), men samtidig betaler samme beløb i antidumpingtold. Denne situation ændrer i realiteten intet i forhold til den hidtidige dumping; såfremt en forretningsmæssigt forbundet importør allerede på dette stadium kunne opnå tilbagebetaling af betalt told, ville han opnå en uberettiget fortjeneste. Kun såfremt prisen forhøjes endnu en gang med samme beløb (»double jump«), svarer den pris, som en importør, der er forretningsmæssigt forbundet med eksportøren, skal betale, til den normale værdi.

63 Kommissionen finder endvidere, hvilket FEBMA tiltræder, at grundforordningens artikel 13, stk. 11, og artikel 14 ikke er relevant for nærværende sag, da de skal tilgodese andre formål end bestemmelserne om tilbagebetaling. Disse bestemmelser

har således til formål at sikre en stadig tilpasning af antidumpingforanstaltningerne, såfremt forholdene ændres efter indførelsen af disse, mens tilbagebetalingsprocedurerne kun vedrører fortiden og skal tilgodese andre formål.

64 Med hensyn til tilsagn i henhold til grundforordningens artikel 10 som udtryk for en mindre bebyrdende metode har Kommissionen anført, at et tilsagn om ikke at anvende dumping for fremtiden, under trussel om sanktioner, altid er mindre bebyrdende for eksportørerne og de forretningsmæssigt forbundne importører, end indførelsen af antidumpingtold. Domstolen har tiltrådt, at der i fællesskabslovgivningen imidlertid ikke er valgt denne løsning til afhjælpning af dumping (Domstolens domme af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 45, og sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 70).

65 Kommissionen har om den nye antidumpingforordning nr. 3283/94 anført, at det ikke er korrekt, når sagsøgerne hævder, at den hidtidige praksis, hvorefter der stilles krav om »double jump« som betingelse for fuldstændig tilbagebetaling, hermed er opgivet. Den nye forordning nøjes snarere med at opregne en række mere præcise regler på området, ligesom det i visse nærmere angivne situationer er bestemt, at »double jump« ikke er påkrævet. Kommissionen har bestridt sagsøgernes antagelse af, at en ændring af lovgivningen er udtryk for, at de tidligere bestemmelser ikke var nødvendige og følgelig var for vidtgående.

66 Kommissionen har endelig afvist, at de nye GATT-regler er relevante for en besvarelse af spørgsmålet om, hvorvidt den tidligere bestemmelse, der her er omtvistet, var uforholdsmæssig. Den nye antidumpingkodeks er meget mere omfattende end den foregående og indeholder en række nye og mere detaljerede bestemmelser. Det kan imidlertid ikke antages, at de tidligere bestemmelser bliver ugyldige som følge af manglende proportionalitet, hver gang lovgiver foretager ændringer.

67 Sagsøgerne har til Kommissionens endelige argumentation (jf. ovenfor, præmis 61 og 62), i retsmødet bemærket, at formålet med antidumpingtold ikke er at pålægge en straf, men at korrigere en adfærd på markedet. Tolden er således ikke en endelig bøde, men en neutral korrektionsfaktor, der skal tilbagebetales, hvis dumpingen er ophørt. Kommissionen kan således ikke retmæssigt tilbageholde et beløb, som burde have været udbetalt til de forretningsmæssigt forbundne importører, når dumpingmargenen først var udlignet. I relation til spørgsmålet om proportionalitet er det nødvendigt at vurdere, om de formål, den gældende lovgivning skal varetage, er lovlige. Det formål, som Fællesskabet lovligt kan varetage, er at sikre, at priserne inden for Fællesskabet stiger i forhold til dumpingmargenen, og at effektiviteten af denne beskyttelsesforanstaltning ikke modvirkes af svigagtige manipulationer. Enhver foranstaltning, der går ud over at kontrollere, om dumpingen virkelig er ophørt, er uforholdsmæssig.

68 På foranledning af de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten har truffet bestemmelser om, har FEBMA oplyst, at selskaberne i Minebea-koncernen, bl.a. sagsøgerne, i praksis har overvundet antidumpingforanstaltningerne på markedet for visse særlige typer af kuglelejer, idet den pålagte told ikke er blevet overvæltet på salgspriserne og prisniveauet i Fællesskabet fortsat ligger for lavt. Dette viser, at sagsøgerne i realiteten ikke føler sig generet af »double jump«-kravet.

Rettens bemærkninger

— Grænserne for Fællesskabets retsinstansers adgang til at udøve kontrol med Rådets skønsbeføjelse

69 Det bemærkes, at proportionalitetsprincippet, der, efter at de anfægtede beslutninger er blevet vedtaget, har fundet udtryk i EF-traktatens artikel 3 B, stk. 3, ifølge Domstolens faste praksis allerede inden da hørte til fællesskabsrettens almindelige grundsætninger. I henhold til dette almindelige princip er lovligheden af fællesskabslovgivning betinget af, at de midler, der bringes i anvendelse, er egnede til at virkeliggøre de formål, der lovligt forfølges med de pågældende bestemmelser og

ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre dette, og såfremt der er mulighed for at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges (jf. senest Domstolens dom af 9.11.1995, sag C-426/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 3723, præmis 42, og Rettens dom af 13.7.1995, forenede sager T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 og T-477/93, O'Dwyer m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2071, præmis 107).

70 Det fremgår ligeledes af fast praksis, at på et område, hvor fællesskabslovgiver har vide skønsmæssige beføjelser i overensstemmelse med det politiske ansvar, som denne er tillagt i henhold til traktaten, vil en foranstaltning kun kunne kendes ulovlig, såfremt den er »åbenbart uhensigtsmæssig« i forhold til det mål, som vedkommende institution forfølger (jf. for så vidt angår den fælles landbrugspolitiks område Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 90 og 91, og O'Dwyer-sagen, præmis 107).

71 Det bemærkes, at grundforordningen om beskyttelse mod dumping er blevet vedtaget af Rådet i henhold til traktatens artikel 113, dvs. på den fælles handelspolitiks område. Som allerede fastslået af Retten i dom af 18. september 1995 (sag T-167/94, Nölle mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2589, præmis 85), er det kendetegnende for den fælles handelspolitik, at fællesskabslovgiver er indrømmet et vidt skøn, som er nødvendigt for dens gennemførelse. Denne beføjelse omfatter nødvendigvis vedtagelse og tilpasning af den grundforordning, nærværende sag angår. Når Rådet står over for et valg mellem flere muligheder for at gennemføre en beskyttelse mod dumping (inden for de grænser, der fremgår af antidumpingkodeksen, jf. nedenfor, præmis 99 ff.), skal der ved udarbejdelsen af forordningen foretages en afvejning mellem de forskellige interesser.

72 Det bemærkes endvidere, at det vide skøn, der på dette område tilkommer fællesskabslovgiver, svarer til den skønsmæssige beføjelse, der ifølge fast praksis tilkommer fællesskabsinstitutionerne ved udstedelsen af konkrete antidumpingforanstaltninger i henhold til grundforordningerne (jf. f.eks. Domstolens dom af 4.10.1983,

sag 191/82, FEDIOL mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 30, af 20.3.1985, sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849, præmis 16, af 14.3.1990, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, a.st., præmis 63, af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 58, samt Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 70 og 113). Domstolen har bl.a. fastslået, at valget mellem de forskellige beregningsmetoder i en grundforordning forudsætter, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, hvilket på tilsvarende måde begrænser den prøvelse, Fællesskabets retsinstanser kan foretage vedrørende en sådan bedømmelse (Domstolens dom af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 21).

73 Det følger heraf, at Fællesskabets retsinstanser på området for beskyttelse mod dumpingforanstaltninger skal begrænse deres prøvelse til en kontrol af, om de foranstaltninger, fællesskabslovgiver har vedtaget, i det konkrete tilfælde reglen om, at tolden skal behandles som en omkostning, er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til det mål, der forfølges.

— Spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede regel er forholdsmæssig

74 I den foreliggende sag er der fremført to argumenter til støtte for klagepunktet om, at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat. Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at den omtvistede regel som sådan er uforholdsmæssig. Som begrundelse for, at den omtvistede regel er for vidtgående, har de endvidere henvist til, at senere fællesskabsretlige og internationale regler (fra 1994) er mindre strenge. Disse argumenter skal herefter undersøges.

75 For så vidt angår den omtvistede regel om, at tolden skal betragtes som en omkostning, bemærkes, at fællesskabslovgiver ved grundforordningens artikel 16 og artikel 2, stk. 8, udtrykkeligt har fastslået, at reglen er anvendelig med hensyn til tilbagebetaling af erlagt antidumpingtold. Fællesskabslovgiver har herved foretaget en præcisering i forhold til artikel 16 i den tidligere forordning nr. 2176/84 i

overensstemmelse med, hvorledes denne bestemmelse blev fortolket i NMB-dommen. Den omtvistede regel indebærer således, at den forretningsmæssigt forbundne importør kun er berettiget til at opnå tilbagebetaling af den fulde antidumpingtold, der er betalt, såfremt han dels har bragt den oprindelige dumping, der har bevirket, at der blev indført antidumpingtold, til ophør, dels har overvæltet et beløb svarende til tolden, hvorved bemærkes, at begge dele skal være en følge enten af et fald i den normale værdi, en forhøjelse af salgspriserne i Fællesskabet, en reducering af markedsføringsomkostningerne i Fællesskabet eller af disse tre forhold i forening.

76 Det bemærkes for det første med hensyn til sigtet med ordningen, at det generelle formål med beskyttelsesforanstaltninger mod dumping er at beskytte industrien i Fællesskabet mod de negative virkninger af dumping. I denne forbindelse har reglerne om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold navnlig til formål at sikre, at tolden godtgøres, i det omfang den overstiger den faktiske dumpingmargen, idet industrien i Fællesskabet ellers ville opnå en beskyttelse, der var for vidtgående i forhold til den faktiske dumping.

77 Hertil bemærkes, at Kommissionen under sagens behandling for Retten udtrykkeligt har frafaldet det argument — som den gjorde gældende for Domstolen i NMB-sagen — om, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er nødvendig for at undgå misbrug fra forretningsmæssigt forbundne importørers side, i form af at fordelen af tilbagebetalt told overvæltes på kunden gennem »skjulte rabatter«. Det er herefter ufornødent at undersøge dette argument.

78 Det bemærkes imidlertid — som det fremgår af Kommissionens forklaring for Retten — at den omtvistede regel, betragtet som mekanisme til beregning af den faktiske dumpingmargen, forudsætter et »double jump« som betingelse for, at betalt antidumpingtold kan tilbagebetales til en forretningsmæssigt forbunden importør med den begrundelse, at et »single jump« ikke er et tilstrækkeligt effektivt middel

til at sikre, at den koncern, som den forretningsmæssigt forbundne importør og eksportøren tilhører, radikalt og varigt har opgivet sin dumpingadfærd, samt at kun et »double jump« kan medføre en definitiv ændring af adfærden på markedet.

79 Med hensyn til en undersøgelse af, om den omtvistede regel må betegnes som »åbenbart uhensigtsmæssig« i relation til den ovenfor anførte målsætning, således som dette begreb er blevet fastlagt i retspraksis (jf. ovenfor, præmis 70), skal Retten bemærke, at antidumpingtold skal betales af importøren, og derfor forhøjer dennes importomkostninger, idet den pålægges indførslen. Når den dumpingmargen, der oprindelig er blevet konstateret, hverken er ophørt eller blot begrænset efter pålæggelse af told — dvs. når hverken den forretningsmæssigt forbundne importør eller dennes koncern har ændret adfærd, som følge af at den pålagte antidumpingtold er blevet absorberet inden for koncernen — er dumpingmargenen derfor ikke alene fortsat den samme, men er yderligere blevet forstærket, for så vidt som den pålagte told er blevet absorberet. Dette ræsonnement, som generaladvokaten alene lagde til grund med hensyn til genbehandlingsprocedurerne ifølge grundforordningens artikel 14 (forslag til afgørelse i NMB-sagen, Sml. I, s. 1713 og 1714, især fodnote 5), gælder ligeledes tilbagebetalingsprocedurerne i henhold til forordningens artikel 16. Som Domstolen fastslog i NMB-sagen (præmis 32 og 33), drejer det sig i begge tilfælde om at fastslå, om der opretholdes en faktisk dumpingmargen. Under sagens behandling for Retten er der ikke blevet anført omstændigheder, der kan godtgøre, at en sådan konstatering skal ske efter forskellige beregningsmetoder.

80 Fordi en forretningsmæssigt forbundet importør, der er blevet pålagt antidumpingtold, tager et første skridt til at afskaffe den oprindelige dumpingmargen (»single jump«), er det ikke åbenbart, at fællesskabslovgiver som følge heraf skal foreskrive, at tolden skal tilbagebetales fuldt ud. Den omstændighed, at en forretningsmæssigt forbunden importør gennem et »single jump« undgår at forstærke den oprindelige dumping, betyder imidlertid ikke, at denne definitivt har ændret sin adfærd på markedet. Det er derfor ikke obligatorisk at yde tilbagebetaling i dette tilfælde.

81 Det bestrides endvidere ikke, at et »double jump« bringer dumpingen til ophør: Såfremt en forretningsmæssigt forbundet importør overvælter et beløb, der svarer til det dobbelte af antidumpingtolden, på salgsprisen, eller såfremt den normale værdi (i eksport- eller oprindelseslandet) falder med et beløb svarende til et »double jump«, er dumpingen under alle omstændigheder ophørt. Under disse omstændigheder er det ikke åbenbart uhensigtsmæssigt, at fællesskabslovgiver har begrænset tilbagebetaling af antidumpingtold til tilfælde af »double jump«, hvor det faktisk ville være uforholdsmæssigt at nægte godtgørelse.

82 Af det således anførte fremgår, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, på baggrund af nærværende undersøgelse, der er begrænset til retsspørgsmål, fremtræder som en fornuftigt begrundet metode. Retten har derfor ikke grundlag for at fastslå, at fællesskabslovgiver med denne regel har overskredet grænserne for sit skøn. Den omtvistede regel kan derfor under ingen omstændigheder anses for en »åbenbart uhensigtsmæssig« foranstaltning til at yde industrien i Fællesskabet en rimelig beskyttelse mod dumpingforanstaltninger.

83 Selv om dette ikke udelukker, at der kunne tænkes andre, mindre indgribende foranstaltninger end den omtvistede regel — hvilket hævdes af sagsøgerne og bestrides af sagsøgte og intervenienten — kan Retten imidlertid ikke sætte sit skøn i stedet for Rådets med hensyn til, om den regel, fællesskabslovgiver har valgt, er mere eller mindre hensigtsmæssig, når der ikke er ført bevis for, at den er »åbenbart uegnet« til at nå det tilstræbte mål (jf. Domstolens dom af 5.10.1994, Tyskland mod Rådet, a.st., præmis 93, 94 og 95).

84 Til spørgsmålet om, hvilken betydning de nye bestemmelser, der er blevet vedtaget såvel i GATT-regi som af Fællesskabet, mens sagen har verseret for Retten, har for nærværende sags udfald, bemærkes, at sagsøgerne med henvisning til artikel 11, stk. 10, i forordning nr. 3283/94 samt til artikel 9.3.3 i antidumpingkodeksen fra 1994 har gjort gældende, at den omstændighed, at den omtvistede regel er blevet opgivet i de nye bestemmelser viser, at den var uforholdsmæssig. Når henses til, at der ikke er ført bevis for, at reglen er åbenbart uhensigtsmæssig, kan de nye

bestemmelser, som sagsøgerne har påberåbt sig, blot anses for udtryk for fællesskabslovgivers forskellige valgmuligheder, uden at Retten herved har adgang til at fastslå, at Rådet i 1988 havde været forpligtet til at udstede tilsvarende bestemmelser, der var mere fordelagtige for sagsøgerne end den omtvistede regel. Argumentationen vedrørende de nye fællesskabsretlige og internationale bestemmelser kan derfor ikke tiltrædes.

85 Subsidiært bemærkes, at selv om den retlige kontrol ikke var begrænset til at angå spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede regel er åbenbart uhensigtsmæssig, ville Rettens undersøgelse ikke kunne føre til noget andet resultat. Det bemærkes herved, at sagsøgerne har begrænset klagepunktet til et rent retsspørgsmål (jf. ovenfor, præmis 51). Retten kan derfor ikke inddrage de økonomiske vilkår, hvorunder den omtvistede regel har fundet anvendelse, i sin undersøgelse.

86 Det fremgår af det anførte, at Retten ikke kan fastslå, at fællesskabslovgiver med den omtvistede regel har overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse og følgelig tilsidesat proportionalitetsprincippet. Klagepunktet om, at der foreligger en tilsidesættelse af dette princip, må følgelig forkastes.

Klagepunktet om tilsidesættelse af 1979-antidumpingkodeksen

Parternes argumentation

87 Sagsøgerne finder, at Retten bør fastslå, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er retsstridig, idet den er i strid med artikel 2, stk. 6, i 1979-antidumpingkodeksen, eftersom antidumpingtold ikke er omkostninger, herunder skatter og afgifter, der er påløbet mellem indførsel og videresalg. Anvendelse af denne regel fører til, at der konstateres en dumpingmargen, selv om det i realiteten ikke er tilfældet, mens Fællesskabet ifølge det grundlæggende princip i antidumpingkodeksen kun er forpligtet til ikke at opkræve en højere antidumpingtold end

nødvendigt for at udligne eller forhindre dumping samt til at tilbagebetale erlagt told, såfremt denne overstiger den faktiske dumpingmargen. En sådan tilbagebetaling er pr. definition nødvendig, når tolden har haft den ønskede virkning, dvs. når den har ført til, at dumpingen ophører, enten som følge af en forhøjelse af eksportpriserne eller som følge af andre ændringer i de elementer, der indgår i beregningen af dumpingen. Det er følgelig retsstridigt at afslå tilbagebetaling, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at den opkrævede antidumpingtold ikke overstiger den faktiske dumpingmargen.

88 Sagsøgerne bestrider, at den betalte antidumpingtold kan anses for at være en omkostning, forstået som en omkostning for den forretningsmæssigt forbundne importør, i lighed med told. Selv en endelig antidumpingtold er ifølge sin natur en foreløbig told, der har til formål så vidt muligt at udligne den dumping, der må forventes, efter at der er konstateret dumping i den oprindelige undersøgelsesperiode (1984 i NMB-koncernens tilfælde). Tilbagebetalingsproceduren har til formål at få endeligt fastslået den faktiske dumpingmargen med hensyn til de indførsler, der er genstand for anmodningen om tilbagebetaling, og følgelig den told, der i det konkrete tilfælde lovligt kan opkræves af disse indførsler. Under en sådan ordning kan den foreløbige told, der er omtrentlig, ikke i sig selv udgøre en omstændighed, der skal tages i betragtning, og som vil medføre en større faktisk dumpingmargen. Dette ville være lige så absurd, som hvis acontoforudbetaling i henhold til en afgiftspligt, hvis endelige størrelse skal fastsættes senere, kunne lægges til grund som en omstændighed, der i sig selv forøger størrelsen af den endelige afgift.

89 Det er sagsøgernes opfattelse, at en undersøgelse af Fællesskabets handelspartneres praksis bekræfter deres antagelse, hvorefter reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er i strid med Fællesskabets forpligtelser i henhold til antidumpingkodeksen. I denne forbindelse har de fremhævet, at de ikke vil hævde, at Fællesskabet er forpligtet til at følge samme praksis eller regler som dets handelspartnere. En gennemgang af disse regler og praksis kan imidlertid give nyttige oplysninger. Ifølge de antidumpingordninger, der gælder i USA, Australien og

Canada, bevirker den antidumpingtold, der opkræves, ikke, at den faktiske dumpingmargen forøges. En forhøjelse af salgsprisen for at udelukke dumping er således tilstrækkeligt til at få tolden tilbagebetalt. Sagsøgerne har endvidere henvist til generaladvokatens forslag til afgørelse i NMB-sagen (Sml. I, s. 1709), hvorefter en afvigelse fra den praksis, som Fællesskabets handelspartnere følger, er en faktor, der skal tages hensyn til ved fortolkningen af fællesskabsretten, og som bekræfter, at Kommissionens system i sig selv hverken er nødvendigt eller uundgåeligt.

90 Sagsøgerne har endvidere henvist til »Dunkel-dokumentet«, hvis artikel 9.3.3 pålægger de kompetente myndigheder at tage hensyn til »enhver ændring i salgsprisen, som reelt afspejler sig i salgspriserne i senere led« samt til at »beregne eksportprisen uden fradrag for den antidumpingtold, der er betalt, når der fremlægges bevis for foranstående«. Denne ordlyd giver åbenbart ikke grundlag for at foretage fradrag for antidumpingtold i lighed med omkostninger. Henvisningen til ændringer i salgspriserne hos forretningsmæssigt forbundne importørers kunder kan skyldes, at hvis denne pris ikke stiger, selv om den forretningsmæssigt forbundne importørs officielle pris er steget, giver det anledning til spekulationer om, at der er blevet ydet en skjult rabat.

91 På foranledning af de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten har truffet bestemmelse om, har sagsøgerne erkendt, at artikel 2, stk. 5 og 6, i antidumpingkodeksen, isoleret betragtet og ud fra en rent sproglig fortolkning, ikke er til hinder for reglen om, at told skal betragtes som en omkostning. Sagsøgerne har imidlertid fremhævet, at en fri fortolkning af kodeksen, hvor der tages hensyn til logikken i bestemmelserne om tilbagebetaling, fører til, at det må antages, at den omtvistede regel er uforenelig med kodeksen.

92 Sagsøgerne har endvidere tilføjet, at den nye antidumpingkodeks fra 1994 ikke indeholder regler om, at antidumpingtold skal betragtes som en omkostning. Af den nye antidumpingkodeks fremgår i henseende til fortolkningen af den tidligere artikel 2, stk. 5 og 6, at antidumpingtold ikke er en af de obligatoriske justeringer, der skal foretages ved beregningen af eksportprisen.

93 Sagsøgerne har i retsmødet oplyst, at bestemmelserne i 1979-antidumpingkodeksen var klare og enkle, for så vidt som antidumpingtold, der var opkrævet, og som oversteg den faktiske dumpingmargen, skulle tilbagebetales snarest muligt (artikel 8, stk. 3). Men hensyn til antidumpingkodeksen fra 1994 har sagsøgerne anført, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er blevet opgivet med artikel 9.3.3. Denne nye bestemmelse var imidlertid et af de mest omstridte punkter under forhandlingerne; den er udtryk for et kompromis i sidste øjeblik. Fællesskabet stod alene på dette punkt under forhandlingerne. Ingen andre af de kontraherende parter anvendte »double jump«-teorien.

94 Kommissionen har henvist til, at sagsøgernes argumentation tidligere er blevet gjort gældende under NMB.sagen. I denne dom gennemgik Domstolen samtlige disse argumenter, i det omfang det var nødvendigt for dens afgørelse, og nåede et rigtigt resultat. I dommens præmis 17 henviser Domstolen således udtrykkeligt til retsmøderapporten, hvad nærmere angår de faktiske omstændigheder og argumentationen. Sagsøgernes argumenter er behørigt gengivet i retsmøderapporten til dommen, hvilket viser, at Domstolen fuldt ud har overvejet dem. Med denne begrundelse henholder Kommissionen sig til den argumentation, Domstolen har anført i den nævnte dom.

95 Med hensyn til det af sagsøgerne anførte om »det grundlæggende princip«, hvorefter antidumpingtolden ikke må overstige den faktiske dumpingmargen, og det overskydende beløb i givet fald skal tilbagebetales, har Kommissionen gjort gældende, at ingen har bestridt dette princip, hvorfor det ikke er overraskende, at Domstolen ikke udtrykkeligt har behandlet det. Det spørgsmål, Domstolen skulle tage stilling til, var, hvad begrebet »den faktiske dumpingmargen«, som antidumpingtolden ikke må overstige, omfatter. Dette spørgsmål blev behandlet i dommens præmis 36-40 og 46-58. Sagsøgerne hævder i realiteten, at »den faktiske dumpingmargen« afviger fra, hvad der er fastsat ved grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), nr. ii).

96 Kommissionen finder endelig, at sagsøgernes henvisning til den praksis, Fællesskabets handelspartnere anvender, er irrelevant for sagen. Selv om det er korrekt, at tre af Fællesskabets handelspartnere har antidumpingordninger, som efter sagsøgernes opfattelse er mindre strenge for forretningsmæssigt forbundne importører, end den ordning, Fællesskabet anvender, bemærkes, at forskellene mellem, hvorledes de tre antidumpingordninger fungerer, gør en sammenligning vanskelig. Fællesskabets handelspartnere har i øvrigt erkendt, at den form, sagsøgerne har foreslået, ville skabe uovervindelige vanskeligheder i anvendelsen af antidumpingreglerne. I »Dunkel-dokumentet« var det i øvrigt forudset, at den nye antidumpingkodeks skulle omfatte en bestemmelse, hvorefter det under visse omstændigheder udtrykkeligt var tilladt at fradrage antidumpingtold, som forretningsmæssigt forbundne importører havde betalt, ved beregningen af eksportprisen.

97 I retsmødet oplyste Kommissionen, at artikel 9.3.3 i den nye antidumpingkodeks fra 1994 bekræfter reglen om, at told skal betragtes som en omkostning, samtidig med at den mildner kravet om »double jump«. Den nye ordlyd findes ikke blandt de generelle bestemmelser om, hvorledes dumpingmargenen og eksportprisen skal beregnes, men er en undtagelsesbestemmelse om tilbagebetaling. De almindelige regler i artikel 2.4 i den nye kodeks om beregning af eksportprisen er ikke ændret i forhold til den tidligere kodeks fra 1979. Af selve artikel 9.3.3 fremgår, at antidumpingtold er indeholdt i den told, der omhandles i artikel 2.4, idet artikel 9.3.3 ellers ville være overflødig. Samtlige kontraherende parter i den nye antidumpingkodeks var i øvrigt enige på dette punkt.

98 Intervenienten, FEBMA, har henvist til, at Domstolen i NMB-dommen fastslog, at reglen om, at told skal betragtes som en omkostning, ikke er uforenelig med antidumpingkodeksen. Denne kodeks opstiller et princip om, at der skal ske justering for omkostninger, der påløber mellem indførslen og videresalg, herunder antidumpingtold og afgifter. Sagsøgerne har ikke anført nogen nye retlige anbringender i forhold til denne afgørelse.

Rettens bemærkninger

99 For så vidt angår den påståede overtrædelse af reglerne i 1979-antidumpingkodeksen bemærkes for det første, at det fremgår af præmis 31 i Domstolens dom af 7. maj 1991 (sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069), at en sådan overtrædelse kan påberåbes som led i en kontrol af EF-grundforordningens lovlighed.

100 Det bemærkes dernæst, at den tilbagebetalingsordning, der anvendes af Fællesskabet, og som sagsøgerne har anfægtet, i det væsentlige er identisk med den tidligere ordning, som var genstand for NMB-sagen. Artikel 16 i forordning nr. 2423/88, der udtrykkeligt henviser til den omtvistede regel om, at told skal betragtes som en omkostning, har således kun bevirket én præcisering i forhold til artikel 16 i forordning nr. 2176/84, som i øvrigt er i overensstemmelse Domstolens fortolkning af bestemmelsen i den nævnte dom.

101 Som Domstolen fastslog i denne dom (præmis 46 og 47) er den eneste forskel mellem den relevante EF-forordning og GATT's antidumpingkodeks fra 1979, for så vidt angår beregningen af eksportprisen — der ligeledes er omtvistet under nærværende sag — at mens kodeksen alene fastslår princippet om, at der skal tages hensyn til omkostninger, som er påløbet mellem indførsel og videresalg, »herunder skatter og afgifter«, specificerer EF-forordningen visse af de toldafgifter og andre omkostninger, herunder bl.a. antidumpingtold, der skal tages hensyn til ved justeringen. Domstolen udledte heraf, at der ikke er nogen modstrid mellem EF-forordningens og antidumpingkodeksens bestemmelser.

102 Det må medgives, at ordlyden af 1979-antidumpingkodeksen er klar, idet det i artikel 8, stk. 3, er bestemt, at størrelsen af antidumpingtolden ikke må overstige dumpingmargenen, og at overskydende told skal tilbagebetales snarest muligt. Der er imidlertid ingen tilsvarende præcisering med hensyn til beregningen af den eksportpris, der er nødvendig for fastsættelsen af den faktiske dumpingmargen.

Specielt tager dens artikel 2, stk. 5 og 6, og artikel 8, stk. 3, hverken udtrykkeligt eller stiltiende stilling til spørgsmålet om, hvorvidt reglen om, at told skal betragtes som en omkostning, er retmæssig.

103 Det bemærkes derfor, at de kontraherende parter inden for GATT ikke har reguleret denne særlige problemstilling, som de var bekendt med, i antidumpingkodeksen. Kodeksen er derfor ligeledes på dette punkt kendetegnet af stor smidighed. Den kan følgelig ikke fortolkes således, at den indeholder en særlig forpligtelse for Fællesskabet (ovennævnte dom af 5.10.1994, Tyskland mod Rådet, præmis 111) til i henhold til kodeksen at indføre en regel om, at tolden skal betragtes som en omkostning (jf. ligeledes Domstolens dom af 14.7.1988, sag 187/85, FEDIOL mod Kommissionen, Sml. s. 4155, præmis 12). Sagsøgernes antagelse af, at den omtvistede regel er i strid med antidumpingkodeksen, må derfor forkastes.

104 Denne konklusion afsvækkes hverken af artikel 9.3.3 i den nye antidumpingkodeks fra 1994 eller af den tilsvarende bestemmelse i »Dunkel-dokumentet«, der blot er et udkast til en kodeks, og som begge giver udtryk for en vis tilbageholdenhed over for, at de kontraherende parter frit kan anvende reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning. Antidumpingkodeksen fra 1994 forudsætter derimod i artikel 2.4, fjerde punktum, en regel om, at tolden skal betragtes som en omkostning, og denne afbødes alene med artikel 9.3.3.

105 De enkelte antidumpingkodekser er fremkommet som resultat af multilaterale handelsforhandlinger som led i de respektive GATT-runder; de er ikke et system af sammenhængende normer, men de forskellige kodekser afspejler den økonomiske udvikling på verdensplan og styrkeforholdet mellem de kontraherende parter på det pågældende tidspunkt. En anvendelse af 1979-antidumpingkodeksen bør derfor ikke i det væsentlige ske under indflydelse af en fortolkning, der foretages på grundlag af en senere kodeks, og endnu mindre på grundlag af blot et kodeksudkast.

106 I det omfang sagsøgerne har henvist til den praksis, der anvendes af Fællesskabets handelspartnere, bemærkes blot, i lighed med hvad Domstolen fastslog i NMB-sagen (præmis 49), at den omstændighed, at handelspartnerne anvender andre metoder, ikke medfører, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, som indeholdt i den anfægtede grundforordning, bliver retsstridig.

107 På grundlag af det anførte bemærkes, at sagsøgerne ikke kan påberåbe sig bestemmelserne i 1979-antidumpingkodeksen som grundlag for at anfægte den nævnte regels lovlighed. Klagepunktet om, at der foreligger en tilsidesættelse af kodeksen, må derfor ligeledes forkastes.

Klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumentation

108 Sagsøgerne har dels gjort gældende, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, indebærer en ulovlig forskelsbehandling til skade for de forretningsmæssigt forbundne importører i forhold til uafhængige importører, dels bestridt den modsatte antagelse, hvorefter den omstændighed, at reglen ikke finder anvendelse, medfører en ulovlig forskelsbehandling i forhold til uafhængige importører. Sagsøgerne har herved henvist til generaladvokatens forslag til afgørelse i NMB-sagen (Sml. I, s. 1719 og 1720), hvori det ligeledes antages, at det system, Kommissionen støtter, er diskriminerende over for den forretningsmæssigt forbundne importør.

109 I denne sammenhæng har sagsøgerne for det første henvist til betingelserne på markedet for kuglelejer i Fællesskabet. Dette marked er usædvanligt konkurrencepræget: på udbudssiden er der et betydeligt antal store, multinationale producenter, og på efterspørgselssiden findes der mange betydende industrivirksomheder med en meget stor økonomisk magt. Under disse omstændigheder accepterer køberne ikke en dobbelt forhøjelse af prisen, som det kræves af den forretningsmæssigt

forbundne importør ifølge reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, og købernes holdning påvirkes heller ikke af et tilbud om rabat, der er betinget af en eventuel tilbagebetaling engang i fremtiden.

110 En forretningsmæssigt forbunden importør kan kun opnå tilbagebetaling, såfremt han foretager en dobbelt forhøjelse af prisen. For den uafhængige importør er den eneste betingelse en enkelt forhøjelse; med hensyn til allerede opkrævet antidumpingtold stilles importøren over for et økonomisk valg: Han kan enten vælge at bære udgifterne til tolden i tiden indtil tilbagebetaling eller straks at overvælte denne omkostning på kunden.

111 Sagsøgerne har bestridt, at det er nødvendigt, at en forretningsmæssigt forbundet importør er retligt forpligtet til at foretage en dobbelt prisforhøjelse, for at kunne anses for ligestillet med en uafhængig importør. På dette punkt afviser sagsøgerne Domstolens argumentation i NMB-sagen (præmis 37 og 38), hvorefter de uafhængige importører ville vælte antidumpingtolden over på køberne, da de i modsat fald dels ville miste renter svarende til de betalte beløb og blive ramt af en eventuel devaluering, dels — da de ikke ved, på hvilket grundlag dumpingmargenen fastsættes — ville løbe en risiko for ikke at opnå tilbagebetaling til trods for forhøjelsen af eksportprisen.

112 Sagsøgerne har anført, at de to første forhold, som Domstolen har henvist til, forekommer irrelevante, eftersom de vedrører risici, som er helt de samme både for forretningsmæssigt forbundne importører og for uafhængige importører. Det tredje forhold er yderst teoretisk. En forretningsmæssigt forbundet importør indgår ganske vist i en koncern, som har fuldt kendskab til samtlige oplysninger, som skønnes relevante for en anmodning om tilbagebetaling, mens en uafhængig importør sædvanligvis ikke har kendskab til visse af de elementer, der indgår i beregningen af dumpingen, og som er nødvendige for at opnå tilbagebetaling. Eksportøren støtter imidlertid normalt en anmodning om tilbagebetaling fra en uafhængig importør

ved at meddele passende oplysninger. Med hensyn til oplysninger, der er nødvendige for at indgive en anmodning om tilbagebetaling, er den uafhængige importørs stilling derfor ikke væsentlig forskellig fra den forretningsmæssigt forbundne importørs.

113 Kommissionen har for det første henvist til, at antagelsen af, at forretningsmæssigt forbundne importører udsættes for forskelsbehandling i forhold til uafhængige importører, blev forkastet ved NMB-dommen med den begrundelse, at de forretningsmæssigt forbundne importører og de uafhængige importører ikke befinder sig i sammenlignelige situationer, og at en forskellig behandling er begrundet med, at de uafhængige importører i modsat fald ville blive udsat for forskelsbehandling. En formel forskelsbehandling er med andre ord nødvendig for at sikre, at de to kategorier af importører behandles ens i henseende til, om de hver især må forhøje deres priser med samme beløb.

114 Kommissionen har herved henvist til, at en uafhængig importør søger at opnå overskud ved at købe sine varer der, hvor han kan opnå de mest fordelagtige betingelser. Importører, der er forretningsmæssigt forbundet med en producent, som anvender dumping, har et helt andet mål, da deres retlige og økonomiske situation tvinger dem til at føre en politik, der kontrolleres af moderselskabet, og som tilgodeser dettes mål som producent og eksportør, hvilket kan indbefatte salg til tabsgivende priser af betydelige mængder varer inden for Fællesskabet. Om de forretningsmæssigt forbundne importørers aktiviteter er rentable eller ej har ikke større betydning, når blot koncernens interesser tilgodeses på lang sigt. De forretningsmæssigt forbundne importører har ikke behov for at opnå overskud af deres indførsler og videresalg, mens de uafhængige importørers eksistens som sådan afhænger af, at de opnår overskud.

115 FEBMA har anført, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er en afgørende betingelse for grundforordningens effektivitet samt som beskyttelse mod dumping. FEBMA har gjort gældende, at de forretningsmæssigt forbundne importører normalt undlader at vælte antidumpingtolden over på priserne, hvilket bevirker, at antidumpingforanstaltningerne, hvis egentlige formål er at beskytte fællesskabsproduktionen gennem en prisstigning på de pågældende produkter og en

tilsvarende mindre markedsandel, mislykkes. En tilbagebetaling er kun berettiget, såfremt en køber inden for Fællesskabet definitivt har måttet bære den første prisforhøjelse svarende til antidumpingtolden. Kunder hos forretningsmæssigt forbundne importører inden for Fællesskabet skal i så fald bære virkningerne af antidumpingtolden på importprisen i dobbelt grad. Under disse omstændigheder er der langt større chance for, at de forretningsmæssigt forbundne importører definitivt overvælter antidumpingtolden på senere led, hvilket medfører, at prisen i Fællesskabet stiger.

Rettens bemærkninger

116 Det bemærkes, at princippet om forbud mod forskelsbehandling ifølge fast praksis anerkendes som et af fællesskabsrettens grundlæggende principper. Dette almindelige princip er til hinder for, at sammenlignelige situationer behandles forskelligt, og at forskellige situationer behandles ens, såfremt denne forskelsbehandling ikke er objektivt begrundet (jf. f.eks. Domstolens dom af 5.10.1994, forenede sager C-133/93, C-300/93 og C-362/93, Crispoltoni m.fl., Sml. I. s. 4863, præmis 50 og 51, og O'Dwyer-dommen, præmis 113). I relation til spørgsmålet om domstolskontrol med anvendelsen af dette princip skal Retten i øvrigt på ny henvise til, at fællesskabslovgiver råder over en vid skønsmæssig beføjelse på området for den fælles handelspolitik.

117 Som Domstolen har udtalt i NMB-sagen (præmis 34 og 35), er den påståede forskelsbehandling af uafhængige importører og forretningsmæssigt forbundne importører, for så vidt angår tilbagebetaling af antidumpingtold, begrundet i forskellen mellem deres respektive situationer med hensyn til dumpingpraksis, hvorfor der ikke er tale om diskrimination. Forholdet er det, at mens de uafhængige importører ikke er involveret i dumpingen, befinder de til eksportøren forretningsmæssigt forbundne importører sig på den anden side af dumpingbarrieren, således at forstå, at de er med til at handle på en måde, der bevirker dumping, og at de under alle omstændigheder har mulighed for at få kendskab til samtlige de forhold, som dumpingen er baseret på.

118 Det kan i øvrigt ikke nægtes, at antidumpingtold, som betales ved indførslen, udgør en yderligere omkostning for den uafhængige importør, som denne på en eller anden måde skal bære. Herefter indebærer den omtvistede regel, hvorefter tolden skal betragtes som en omkostning for den forretningsmæssigt forbundne importør, alene en økonomisk ligestilling mellem disse to kategorier af erhvervsdrivende (jf. hertil NMB-dommen, præmis 39).

119 Det bemærkes, at såvel antidumpingkodeksen fra 1979 som fra 1994 indeholder mulighed for, at de kontraherende parter foreskriver en særlig behandling i tilfælde, hvor det er umuligt at lægge eksportprisen til grund som følge af en særlig forbindelse mellem eksportøren og importøren (artikel 2, stk. 5, i 1979-kodeksen og artikel 2.3 i 1994-kodeksen). Denne særlige regulering, der kendetegnes ved, at der er tvivl om, hvorvidt den faktisk anvendte eksportpris er troværdig, og som gælder for importører, der har forretningsmæssig forbindelse til eksportøren, er således fastsat på GATT-niveau. Henset hertil kan fællesskabslovgiver ikke bebrejdes at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling ved alene at lade reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, finde anvende for forretningsmæssigt forbundne importørers vedkommende.

120 For så vidt som sagsøgerne gør gældende, at den omtvistede regel, når den alene finder anvendelse på forretningsmæssigt forbundne importører, går ud over den form for særlig behandling, der lovligt kan pålægges denne gruppe erhvervsdrivende, er det Rettens opfattelse, at legalitetskontrollen på dette punkt svarer til, hvad der allerede er fastslået med hensyn til proportionalitetsprincippet. Retten har imidlertid forkastet påstanden om, at dette princip er tilsidesat.

121 Klagepunktet om, at der foreligger tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, kan derfor heller ikke tiltrædes.

122 Ingen af de anbringender, der er blevet fremsat til støtte for, at grundforordningen er retsstridig, har kunnet tiltrædes, hvorfor påstanden må forkastes i det hele. Kommissionen bør derfor frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

123 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, første afsnit, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne NMB-Minebea GmbH, NMB (UK) Ltd og NMB Italia Srl har tabt sagen, i det omfang den angår antidumpingtold opkrævet i tiden januar 1987 — 20. september 1990, og da Kommissionen har nedlagt påstand herom, pålægges det disse sagsøgere at betale sagens omkostninger i forbindelse hermed.

124 Da sagen er blevet uden genstand, for så vidt angår sagsøgeren NMB France SARL og de øvrige tre sagsøgere, for så vidt angår antidumpingtold opkrævet i tiden 21. september 1990 — september 1991, bemærkes, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, når det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand.

125 Retten bemærker, at antidumpingtoldens bortfald i henhold til forordning nr. 2553/93, der medførte, at nærværende sag til dels er blevet uden genstand, ikke skyldes, at Rådet eller Kommissionen tiltrådte sagsøgernes synspunkt om, at reglen om, at tolden skal betragtes som en omkostning, er retsstridig, men at institutionerne afviste, at der vil opstå ny væsentlig skade for industrien i Fællesskabet (forordningens 29. betragtning). Retten finder det derfor rimeligt ligeledes at pålægge sagsøgerne at betale sagens omkostninger i forbindelse med den del af sagen, der er blevet uden genstand.

126 Under hensyn til sagens omstændigheder finder Retten, at intervenienten bør bære sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse om den af NMB France SARL anlagte sag.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om den af NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd og NMB Italia Srl anlagte sag, i det omfang den angår tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet i tiden efter 21. september 1990.

3) I øvrigt frifindes Kommissionen.

4) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger in solidum, bortset fra de omkostninger, som er afholdt af intervenienten, der bærer sine egne omkostninger.

Kirschner Vesterdorf Bellamy

Kalogeropoulos Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juni 1996.

H. Jung H. Kirschner

Justitssekretær Afdelingsformand